

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Milana Podhrázkého a Lukáše Hloucha v právní věci žalobkyně: **J. N.**, zastoupená JUDr. Lukášem Haasem, advokátem se sídlem Nerudova 866/27, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. B.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2020, čj. KUKHK-25575/UP/2020 (Kd), o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 12. 2021, čj. 30 A 107/2020-84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Nové Město nad Metují (dále jen „stavební úřad“) 30. 6. 2020 žalobkyni nařídil podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „starý stavební zákon“), odstranit terasu s pergolou a bazén (dále „stavba“).

[2] Žalovaný částečně změnil výrok rozhodnutí stavebního úřadu, který toliko upřesnil, ale jeho podstatu spočívající v nařízení odstranění stavby zachoval. Ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který žalobu zamítl. Krajský soud uvedl, že žalobkyně ohledně některých aspektů věci požadovala, aby byly posuzovány s přihlédnutím ke znění zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „nový stavební zákon“), protože podle něj by stavba bazénu nevyžadovala žádný povolovací titul. Odkazovala na § 79 odst. 2 nového stavebního zákona a dovozovala, že bazén splňuje všechny jeho podmínky, takže pro jeho realizaci není potřeba rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Jestliže bylo prokázáno, že stavba bazénu (nově) nevyžaduje žádný povolovací titul, není podle závěrů nálezu Ústavního soudu z 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19, na místě nařídit odstranění takové stavby. Protože bylo mezi účastníky řízení sporné, zda vzdálenost bazénu od hranice sousedního pozemku činí 1,7 m, nebo 2,1 m, posoudil krajský soud věc z hlediska obou variant. Při předpokladu, že je uvedená vzdálenost menší než 2 m, podléhala by stavba povolovacímu režimu i podle současné právní úpravy (to ostatně žalobkyně nerozpорије) a argumentace nálesem Ústavního soudu by tak podle krajského soudu byla lichá. Při odstupové vzdálenosti mezi bazénem a hranicí pozemků větší než 2 m, by stavba s ohledem na účinné znění § 79 odst. 2 a § 103 odst. 1 písm. a) nového stavebního zákona žádnému povolovacímu režimu skutečně nepodléhala. Krajský soud ovšem došel k závěru, že některé z předpokladů vymezené Ústavním soudem by ani tak nebyly naplněny. Ohledně stavby bazénu totiž nebyl vydán žádný povolovací titul, a stavebník tak od počátku nebyl v dobré víře, že stavbu může realizovat. Nejde také o marginální překročení stavebních předpisů. Ve věci, již posuzoval Ústavní soud, byl překročen výškový limit u povolené stavby plotu o půl metru. Zde ovšem došlo k realizaci „černé“ stavby o rozměrech 4,87 m x 5,9 m. Podle krajského soudu navíc správní orgány postupovaly vůči právní předchůdkyni žalobkyně i žalobkyni velmi vstřícně. Podání nazvané „doplnění k ohlášení drobné stavby“ z 23. 5. 2000 považovaly přes jeho stručnost a obecnost za žádost o dodatečné povolení těchto staveb. V návaznosti na to stavební úřad vyzval k doplnění této žádosti o příslušné podklady, ale žalobkyně tyto podklady nedoplnila. I za předpokladu, že by posuzovaná stavba byla podle současné právní úpravy ve volném režimu, nebylo by tedy možné dospět k závěru, že by nařízením odstranění stavby bazénu došlo k porušení práva žalobkyně vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Výslovně nad rámec žalobních výtek se pak krajský soud věnoval také tomu, že stavba terasy s pergolou by povolovacímu režimu podléhala i za současné úpravy. Krajský soud rovněž připomněl, že Ústavní soud v tomto nálezu konstatoval, že zvolený postup je výjimečným postupem odůvodněným výjimečnými skutkovými okolnostmi případu. Stavebník „černé“ stavby se navíc musí podvolit témuž režimu, jaký musel respektovat stavebník postupující podle zákona.

[4] Krajský soud se věnoval také dalším žalobním námitkám. Řízení o odstranění stavby i podmínky, za nichž mohl stavební úřad v rámci tohoto řízení nepovolenou stavbu dodatečně povolit, upravuje § 88 starého stavebního zákona. Žalobkyně poukazovala na to, že na podání, které učinila 23. 5. 2000 její právní předchůdkyně, mělo být stavebními úřady nahlíženo jako na žádost o vydání stavebního povolení – ovšem podle nového stavebního zákona. V důsledku toho by došlo k fikci ohlášení stavby bazénu a terasy s pergolou. Krajský soud však považoval za rozhodné, že řízení o odstranění stavby bylo zahájeno před tímto podáním. Z obsahu správního spisu má krajský soud za prokázané, že nepovolená stavba byla realizována před doručením uvedeného podání stavebnímu úřadu. I ohledně otázky povolení stavby fikcí je proto třeba vycházet z příslušných ustanovení starého stavebního zákona, nikoli nového. Podle § 57 odst. 2 starého stavebního zákona může souhlas fikcí nastat pouze v řádném režimu ohlášení, tedy dříve, než byla stavba zrealizována. V případě,

pokračování

že stavba byla zrealizována bez ohlášení nebo jiného povolení podle stavebního zákona, bylo nutné ohledně ní postupovat podle § 88 starého stavebního zákona. Není také pravdou, že by předmětem řízení o odstranění stavby bylo pouze odstranění úprav (obkladu) bazénu, nikoli odstranění celého bazénu jakožto stavby. Odstranění pouze té části pergoly, která byla postavena v rozporu s ohlášením, pak není z technických důvodů možné, a proto nezbyvá než nařídít odstranění celé stavby. Krajský soud dále neshledal, že by nebylo provedeno řádné dokazování nebo že by k posouzení výše uvedených otázek nebyly správní orgány oprávněny, a že se proto měly obrátit na autorizovanou osobu. Za irelevantní považoval krajský soud námitku, že z protokolu stavebního úřadu z místního šetření dne 3. 9. 1999 a z protokolu stavebního úřadu o projednání stížnosti z 1. 2. 2000 plyne, že stavba terasy s pergolou byla (s výjimkou zřízení zahradního krbu) realizována v souladu s ohlášením. Ze záznamu stavebního úřadu z místního šetření z 3. 4. 2000 totiž plyne, že se skutkový stav v mezidobí změnil. Terasa s pergolou byly postaveny v rozporu s ohlášením. Zcela bez povolovacího titulu byla realizována stavba bazénu. Takto zjištěný skutkový stav ani žalobkyně v rámci ostatních žalobních námitek fakticky nezpochybnila.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Stěžovatelka úvodem připomíná, že bazén zhotovila její právní předchůdkyně z původní betonové jámy určené na hašení vápna tak, že nechala zdi této jámy obložit dlaždicemi. Jámu na hašení vápna ovšem zhotovila už původní vlastnice nemovitosti paní J. K. v roce 1969. Jáma byla tehdy povolena a zkolaudována jako pomocná stavba k výstavbě rodinného domu č. p. X. Celková zastavěná plocha bazénu činí 22,5 m², a je tedy menší než 40 m².

[6] Už v žalobě stěžovatelka poukázala na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1956/19, podle něhož je zásah do vlastnického práva nepřiměřený, pokud změnou hmotněprávní úpravy stavba jako celek spadá do tzv. volného režimu (nepodléhá žádnému veřejnoprávnímu povolení), pokud skutkové okolnosti případu svědčí o zcela marginálním překročení předpisů ze strany vlastníka a jestliže v průběhu správního řízení vyjde dostatečně najevo, že práva jiných subjektů nejsou stavbou ve stávající podobě dotčena. Platné a účinné předpisy k výstavbě posuzovaného bazénu nevyžadují ani stavební povolení, ani ohlášení [§ 103 odst. 1 písm. a) nového stavebního zákona] a dále ani rozhodnutí o umístění stavby, ani územní souhlas [§ 79 odst. 2 nového stavebního zákona]. Na posuzovanou stavbu by se proto mělo hledět jako na povolenou, neboť aplikací původní právní úpravy dochází k nepřiměřenému zásahu do vlastnického práva stěžovatelky. Fakticky se dokonce jedná o povolenou stavbu jámy na hašení vápna, kterou stěžovatelka pouze užívá jako bazén. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že v nyní posuzovaném případě nebyl vydán žádný povolovací titul, a proto se jedná o odlišný případ. Stěžovatelka s tímto závěrem nesouhlasí, neboť právní předchůdkyně stěžovatelky povolenou stavbu jámy na hašení vápna jen obložila dlaždicemi. Existuje tedy povolovací titul a jedná se o marginální překročení stavební právních předpisů. Krajský soud proto měl postupovat v souladu s uvedeným nálezem Ústavního soudu.

[7] Krajský soud navíc vycházel z nesprávného skutkového stavu. Právní předchůdkyně stěžovatelky nezhotovala bazén jako zcela novou stavbu bez jakéhokoli povolení stavebního úřadu. Původní jáma na hašení vápna byla zhotovena a stavebním úřadem povolena

(zkolaudována) jako pomocná stavba k výstavbě rodinného domu č. p. X. To je zřejmé z obsahu spisu, zejména pak z protokolu stavebního úřadu z 23. 5. 2000 a z rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění stavby z 28. 8. 2001. Stěžovatelka sice původní stavební povolení nebo kolaudační rozhodnutí ke stavbě jámy na hašení vápna nemá, ale to ještě neznamená, že se jedná o nepovolenou stavbu. Stěžovatelce nemohlo být jasné, že stavbu bazénu provádí bez jakéhokoli povolení či přivolení stavebního úřadu, neboť stavbu provedla původní vlastnice nemovitosti a právní předchůdkyně stěžovatelky tuto jámu obložila dlaždicemi a začala ji používat jako bazén (body [58] až [60] napadeného rozsudku). K úvaze stěžovatelka předkládá, zda se navíc nejedná jen o udržovací práce podle § 14 vyhlášky ministerstva pro místní rozvoj č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (dále „vyhláška ministerstva pro místní rozvoj“).

[8] Stěžovatelka rovněž namítá, že přestavbu jámy na hašení vápna a její umístění odsouhlasil původní vlastník sousedního pozemku pan Ing. J. D. Díky tomu nebylo dodržení odstupové vzdálenosti nutné.

[9] Napadený rozsudek je navíc nepřezkoumatelný. Jde o dvě stavby a stěžovatelka koncipovala žalobu tak, aby bylo zřejmé, které z argumentů a námitek se vztahují k té, či oné stavbě. Rozsudek však skutečnost, že předmětem odstranění jsou dvě stavby, nezohledňuje a stavby nerozlišuje.

[10] Žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že v plném rozsahu odkazuje na své vyjádření k žalobě a na vlastní rozhodnutí, na jehož obsahu trvá. Dále uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

[11] Osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že (sousední) pozemek s rodinným domem koupili v srpnu roku 1996, což doložila kupní smlouvou. Uvedla, že v té době na sousedním pozemku žádná jáma na vápno nebyla. Bazén je od hranice pozemků vzdálen 1,7 m. Připomněla, že stavební úřad v rozhodnutí konstatuje, že stavba bazénu nebyla nikdy povolena. Pro srovnání osoba zúčastněná na řízení uvádí, že musela nechat přemístit přístřešek na dřevo o rozměrech 5x2 m bez stěn, stojící jen na podpěrách, a to do vzdálenosti 2 m od hranice pozemku, protože tento přístřešek sousedovi vadil. Dva týdny po zmiňované koupi sousední nemovitosti ohlásila právní předchůdkyně stěžovatelky pergolu jako drobnou stavbu o ploše § 16 m². Ze správního spisu jednoznačně plyne, že již před tímto datem byla stavba shledána jako stavba, která nebyla povolena (šetření z 3. 4. 2000). Rozměry terasy s pergolou byly podstatně překročeny. Souhlas někdejšího majitele sousední nemovitosti pana D. se výslovně týká terasy s pergolou a nebyl doložen souhlas spolumajitelky paní J. D. Obě stavby byly realizovány před 23. 5. 2000, což osoba zúčastněná na řízení může doložit fotografií z 17. 4. 2000, na níž je vidět hotový bazén a pergola, a to již s rozměry, které neodpovídají ohlášení. Konečně osoba zúčastněná na řízení upozorňuje na to, že věc trvá již 21 let.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.A) Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost

[12] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkami stran nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Teprve dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí

pokračování

je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS).

[13] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost takový rozsudek, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (rozsudek NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Dále pak jde o případy, kdy soudní rozhodnutí postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[14] Stěžovatelka namítá, že rozsudek krajského soudu nerozlišuje bazén a terasu s pergolou a že mnohdy není zřejmé, kterou z těchto staveb rozsudek míní.

[15] Nejvyšší správní soud má ovšem za to, že je z rozsudku vždy zřejmé, které závěry se týkají bazénu a terasy s pergolou současně, které výlučně bazénu, či výhradně terasy s pergolou (sama stěžovatelka v kasační stížnosti ostatně ani blíže neuvedla, z jakých částí napadeného rozsudku jí není zřejmé, zda se jedná o bazén, pergolu či o obojí). Krajský soud již v bodě [1] konstatuje, že se jedná o terasu s pergolou a bazén. Úvodní části posouzení (body [23] až [35]) se týkají obecnějších východisek a jako takové jsou platné pro žalobní námitky týkající se bazénu i pro ty vztahující se k terase. Bod [36] se pak vztahuje k bazénu, body [37] až [39] k pergole, bod [40] k obojímu, body [41] až [60] opět k bazénu. Bod [61] se týká bazénu i terasy, bod [62] bazénu, bod [63] pergoly. Konečně body [64] až [66] obsahují obecnější úvahy o závaznosti uvedeného nálezu Ústavního soudu, jímž stěžovatelka argumentovala ve vztahu k bazénu.

[16] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jakým způsobem a v jaké struktuře by mělo být rozhodnutí soudu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat.

III.B) Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů

[17] Krajský soud měl podle stěžovatelky opomenout, že umístění jámy na hašení vápna, potažmo bazénu odsouhlasil pan Ing. J. D., původní vlastník sousedního pozemku, a proto nebylo nutné dodržet odstupovou vzdálenost dvou metrů.

[18] Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé,

které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[19] Krajský soud uvedenou námitku neopomněl, rekapituluje ji v bodu 5 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud však stěžovatelce přisvědčuje, že bylo vhodné ji explicitně zmínit i v další části odůvodnění. Krajský soud v bodě 50 uvedl, že i v případě odstupové vzdálenosti bazénu od hranice sousedního pozemku menší než 2 m, by stavba podléhala povolovacímu režimu podle starého i nového stavebního zákona, čímž předloženou námitku vypořádal implicitně jako irelevantní pro posouzení dané věci. Bylo by jistě vhodnější výslovně zmínit, že právě z důvodu, že stavba podléhá povolovacímu režimu, souhlas vlastníka sousedního pozemku sám o sobě dostačující není. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů však Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu neshledal. Žalovaný navíc uvedl, že se souhlas původního vlastníka sousedního pozemku vůbec nevztahoval ke stavbě bazénu, ale ke stavbě terasy s pergolou, což Nejvyšší správní soud ve správním spise ověřil.

III.C) Otázka aplikace staré, či nové právní úpravy a případného zásahu do vlastnického práva

[20] Stěžovatelka stran bazénu namítá, že závěry uvedeného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1956/19 se na věc vztahují. Povolovací titul existuje, jde totiž o původně povolenou stavbu jámy na hašení vápna, kterou právní předchůdkyně stěžovatelky obložila dlaždicemi. Dále stěžovatelka bez bližšího upřesnění konstatuje, že jde o marginální překročení stavebněprávních předpisů. Aplikace starého stavebního zákona tak představuje nepřiměřený zásah do jejího vlastnického práva. Jako důkazy pro tato svá tvrzení stěžovatelka navrhuje rozhodnutí stavebního úřadu z 19. 4. 2006 a rozhodnutí žalovaného z 27. 11. 2006.

[21] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že další rozhodovací důvody, na nichž krajský soud postavil své odůvodnění aplikace starého stavebního zákona (tedy okamžik zahájení řízení o odstranění stavby, výklad ustanovení § 190 nového stavebního zákona, závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze 7. 2. 2018, čj. 6 As 312/2017-98), stěžovatelka nespornuje.

[22] Dále Nejvyšší správní soud ke stěžovatelčině argumentaci poznamenává, že obsahem správního spisu není třeba dokazovat.

[23] Pokud se jedná o věcný obsah těchto argumentů, není Nejvyššímu správnímu soudu ani bez ohledu na další průběh správního řízení a na skutečnost, že nejde o nyní napadená rozhodnutí správních orgánů, zřejmé, jak by ze stěžovatelkou uvedených rozhodnutí mohlo vyplývat, že k výstavbě jámy na hašení vápna existuje povolovací titul nebo že by se mělo jednat o marginální překročení stavebněprávních předpisů. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zrušil zmíněné rozhodnutí stavebního úřadu týkající se čtyř staveb (terasy s pergolou, oplocení, vrat v oplocení a stavebních úprav bazénu). K bazénu žalovaný konstatoval, že odůvodnění stavebního úřadu obsahovalo odkaz na dokument, u nějž žalovaný neshledal se stavbou bazénu žádnou věcnou souvislost. Z rozhodnutí stavebního úřadu dále nebylo zřejmé, v čem spočívají stavební úpravy tohoto bazénu, které měla právní předchůdkyně stěžovatelky odstranit. Pro případ, že by stavební úřad v dalším řízení zjistil, že se jednalo o pouhé obložení dlaždicemi, měl současně zvážit, zda se nejednalo o stavební

pokračování

práce dle § 14 vyhlášky ministerstva pro místní rozvoj, a zabývat se otázkou, zda tyto úpravy případně vyžadují ohlášení stavebnímu úřadu. Dále zde žalovaný poukázal na to, že ačkoli vlastník či stavební úřad nedisponují doklady prokazujícími, že stavba byla postavena a je užívána na základě přivolení stavebního úřadu, nelze pouze z této skutečnosti dovozovat, že se jedná o nepovolenou stavbu.

[24] Z uvedených rozhodnutí tedy podle Nejvyššího správního soudu nelze dovodit existenci povolovacího titulu ani rozsah překročení stavebněprávních předpisů.

[25] Pro nyní posuzovanou věc je současně podstatné, že stěžovatelka v kasační stížnosti opomíjí, že krajský soud své přesvědčení o nepřipadnosti aplikace závěrů nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1956/19 postavil na třech důvodech: (1) neexistenci povolovacího titulu (bod [58] napadeného rozsudku), (2) rozsahu překročení stavebněprávních předpisů (bod [60]) a (3) přítomnosti výjimečných okolností (body [64] a [65]). Zatímco první důvod stěžovatelka vyvracela neúspěšně, jak Nejvyšší správní soud vyložil výše, ke druhému pouze konstatovala, že se „jedná o marginální překročení stavebněprávních předpisů“, a ke třetímu se nevyjádřila vůbec. Krajský soud naproti tomu v napadeném rozsudku přehledně vyložil, jaká kritéria musí být splněna, aby se závěry Ústavního soudu na věc vztahovaly, a uvedl, proč je stěžovatelka nesplňuje. Nejvyšší správní soud pro chybějící kasační argumentaci nemá prostor se k těmto dalším otázkám vyjadřovat.

III.D) Otázka, zda jde o novou stavbu

[26] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud vycházel z nesprávného skutkového stavu. Nešlo totiž o novou stavbu, původní majitelka nemovitosti zhotovila jámu na hašení vápna a právní předchůdkyně tuto jámu nechala obložit. Šlo tedy o udržovací práce. Tato kasační námitka je nepřipustná, neboť se opírá o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine).

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Co se týče osoby zúčastněné na řízení, tak obecně platí, že osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V této věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a právo na náhradu nákladů řízení jí proto nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. června 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu